

landste Huse, og de indskrænke sig ikke til Byerne, men rejse til enhver Jærnbane-station, enhver Handelsplads, enhver Flække her i Landet, hvor de efter de nu gældende Bestemmelser aldeles ikke maa komme. Det er indlysende, at de paa den Maade have et Fortrin for de øvrige hjemlige handlende, idet de ikke have betalt Spor af Afgift af den Handel, som de saaledes øve her i Landet. Jeg skal nævne et ganske enkelt Tilfælde, hvor Forholdet er saa klart. Det drejer sig nemlig om Tømmerhandelen. Efter at vi have faaet Dampfærgerne mellem Helsingør og Helsingborg, har Forholdet udviklet sig saaledes ved Hjælp af de lave Fragter, hvorved de sydsvenske Trælasthandlere kunne faa en Jærnbanevogn transporteret over til Sylland, at Sylland bliver gennemreist af en Masse Agenter for sydsvenske Træhandlere, som afsætte deres Varer i enkelte Vognladninger rundt om ved enhver Jærnbane-station, Handelsplads eller Flække i Sylland, uden at de derfor hvare nogen Afgift til Statskassen. Jeg tror, at Forholdet tidligere har været det, at Politiet og Toldvæsenet i Forening skulde søge at forebygge disse Overtrædelser af Næringsloven. Der er Cirkulæret af 10de November 1851, hvorved det, jeg antager paa Foranledning af Indenrigsministeren, af Justitsministeren paalægges Retsbetjentene rundt om i Landet at holde skarpt Øje med, at saadanne Overtrædelser af Næringsloven ikke fandt Sted, og under 18de samme Maaned udgif ligeledes fra Finansministeriet et Cirkulære til samtlige Toldembedsmænd, hvorved det paalægges Toldembedsmændene for deres Vedkommende at være Politiet behjælpelig med at paase, at saadanne Overtrædelser af Næringsloven ikke fandt Sted. Nu findes her i Loven af 23de Maj 1873 — jeg tror, det er i § 8 — en Bestemmelse om, at det offentlige, altsaa Politiovrigheden, skal paatale Overtrædelser af Næringslovgivningen, naar det ved Anmeldelser eller paa anden Maade er blevet vidende derom. I Praksis tror jeg, at Ovrighederne fortaar dette saaledes, at Ovrighederne nu ikke bekymre sig om saadanne Overtrædelser, uden at de først have foreliggende for sig en Anmeldelse, saavidt jeg ved, forlange de nu en mundtlig eller skriftlig Henvendelse for at sætte sig i Bevægelse. Smidlertid er det højt ubehageligt saaledes at skulle optræde som Angiver, særlig da det jo som Regel er Folk, som drive den vedkommende Næring, der først vide Bested om, at disse Overtrædelser finde Sted. Det er som sagt noget ubehageligt for dem straks at skulle løbe til Politiet og bede om dets Assistance.

Jeg vil derfor meget ønske — forudsat at dette Forslag, som jeg haaber, bliver til Lov — at dette Tilfyn i Mellemtiden, under den ældre Lovs Herredomme, maa blive strengt overholdt, og at det maa blive paalagt Politiet og Toldmyndighederne at paase, at den nu gældende Næringslov ikke overtrædes slet saa hyppigt paa denne Maade, som det nu sker.

Jeg skal paa dette Tidspunkt af Forhandlingen ikke indlade mig paa, hvad jeg i øvrigt kunde have ønsket at bemærke med Henfyn til de Punkter, som særlig have vakt Opmærksomhed her, men jeg skal kun med Henfyn til et af de største Strids spørgsmål, Spørgsmaalet om Jagtproverne, gøre gældende, at enten det nu forholder sig saa eller saa, saa er det et meget almindeligt Ønske hos vor Haandværkerstand, at de maa faa disse Jagtprover. De knytte en stor Tro til dem, og navnlig knytte de dertil Haabet om en bedre Tid for Haandværket end den sidste. Ingen ved jo selvsølgelig, om deres Tro i den Henseende vil være rigtig eller ikke, men naar det ærede Medlem for Njøbenhavns 5te Valgfreds (B. Holm) bebrejder Kommissionen og Regeringen, at den er gaaet med til noget, som baade Kommissionen og vel ogsaa Regeringen selv har erkendt for at være et Eksperiment, saa ser jeg egentlig ikke det berettigede i denne Anse, aller mindst naar den fremkommer fra en Side, hvorfra man jo idelig og idelig, ogsaa i Dag, anbefaler os og hele Samfundet et saadant Eksperiment, som det vilde være at opgibe hele Samfundets nuværende Ordning og gaa over til den Ordning, som de Herrer mene, er Fremtiden forbeholdt og vil være rigtig og heldig for Samfundet, men om hvilken vi dog endnu ikke have faaet at vide og vist ogsaa meget vanskeligt ville kunne, saa at vide, hvordan den egentlig skal være. Det forekommer mig, at naar man i den Grad vil springe ud i det uvisse, som man altsaa vil, naar man anbefaler noget saadant, er man ikke besejret til at foresætte andre, at det om Resultatet af disse Prøver, som man her ønsker, ikke paa Forhaand kan siges, hvorledes de ville blive.

Jeg skal endnu kun udtale det Haab, at de Betragtninger, der jo oftere ere komne frem ved denne Anledning, maa vise sig rigtige, nemlig, at der i Virkeligheden her ikke foreligger, behøver at foreligge eller skal foreligge nogen Strid mellem Vhinteresser og Landvinteresser. Vi vente jo inden føje Tid at faa at høre, hvad Landboerne fra deres Side ønske til Hjælp for Landbruget under de trykkede Forhold,